24/12/2018

Μητρ. Δημητριάδος: Κάθε τέτοια μέρα αναβαπτιζόμαστε

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Το δικό του μήνυμα για τα Χριστούγεννα έστειλε ο Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού.

Το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Δημητριάδος

Ἀγαπητοί μου πατέρες καί Ἀδελφοί,

παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα.

«Ἡ Παρθένος σήμερον τόν Ὑπερούσιον τίκτει» .

Μᾶς ἀξιώνει ὁ Θεός καί Κύριος τοῦ Σύμπαντος νά σταθοῦμε καί πάλι μπροστά στή φάτνη τοῦ πιό ἀκατανόητου καί ὑπέρλογου γεγονότος τῆς Ἱστορίας. Ὁ Πλάστης ὁρατῶν καί ἀοράτων, ὁ ὑπεράνω τοῦ χρόνου καί τῆς φθορᾶς, λαμβάνει δούλου μορφήν καί ἐμφανίζεται ἐνώπιόν μας εὔθραυστος, ἀπροστάτευτος καί

καταφρονεμένος. Σέ ἕναν κόσμο πού ποτέ δέν ἀσχολήθηκε μέ τούς ἀνίσχυρους, τό ταπεινό καί ἄσημο «παιδίον» γίνεται ἡ πηγή τῆς ἑνοποιοῦ ἀγάπης καί ἀποτελεῖ ἐλπίδα ζωντανή σέ ἕναν κόσμο φόβου, ἀπόγνωσης καί ἀπαξίωσης τῶν πάντων.

Ἐπί αἰῶνες, ὁ κόσμος μοιάζει νά ἀκολουθεῖ πορεία φυγόκεντρη. Τό ὅραμα τῆς μίας ποίμνης ὅλο καί ἀπομακρύνεται, ἀφήνοντας τούς ἀνθρώπους διχασμένους. Τό σπήλαιο, ὅμως, τῆς Βηθλεέμ, ἐμφανίζεται ὡς τό σημεῖο συνάντησης τῶν ἀντίθετων καί ἑνοποίησης τῶν διεστώτων. Οἱ ἐπουράνιες δυνάμεις, οἱ ἀόρατες καί ἀσώματες, συναντῶνται μέ τούς ταπεινούς ποιμένες. Ποιμένες καί ἄγγελοι γίνονται κοινωνοί τοῦ ἴδιου μυστηρίου. Μάγοι καί Ἀστέρες, κλείνουν τό γόνυ στό μόνο «καινόν ὑπό τόν ἥλιο». Τί σημαίνει, ἄραγε, αὐτή ἡ φράση;

Ἀναφέρει ὁ Ἐκκλησιαστῆς στήν Παλαιά Διαθήκη πώς τίποτε καινούργιο δέν μπορεῖ νά συμβεῖ στήν Ἱστορία καί πώς ὅ,τι γίνεται, ἔχει ξαναγίνει καί θά ἐπαναληφθεῖ. Σήμερα, ὅμως, στεκόμαστε μπροστά σέ κάτι ὄντως μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο, πού ποτέ δέν πρόκειται νά ἐπαναληφθεῖ: Ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά ξαναβρεῖ τή χαμένη του ὁδό καί νά ἐπιστρέψει στόν τρόπο ὕπαρξης γιά τόν ὁποῖον πλάστηκε, τόν τρόπο τῆς ἀγάπης, τῆς ὁμοψυχίας καί τῆς ἑνότητας.

Δέν εἶναι τυχαῖο, πώς τά Χριστούγεννα ἀνακαλοῦν πάντοτε σέ ὅλους τους ἀνθρώπους τήν πιό γλυκιά νοσταλγία γιά τήν παιδική τους ἡλικία. Πρόκειται γιά τήν ἐπιστροφή σέ μία ψυχική καί πνευματική κατάσταση, ὅπου ὁ καθένας ἐπαναφέρει στή μνήμη του τή θαλπωρή τῆς πατρικῆς παρουσίας καί αἰσθάνεται νά περιβάλλεται ἀπό τήν ἀσφάλεια πού ἀποπνέει ἡ οἰκογένεια τῶν παιδικῶν χρόνων. Τά Χριστούγεννα, ὅμως, δέν μᾶς καλοῦν νά ἐπιστρέψουμε μόνον σέ μία συναισθηματική θαλπωρή, ἀλλά νά ξανανιώσουμε τόν κόσμο ἑνοποιημένο ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ καί ἀφημένο στήν ἀσφάλεια τῆς πρόνοιάς Του.

Ὁ λαός μας, αἰῶνες τώρα, ἔχει καταγράψει τήν σημερινή κεφαλαιώδη ἑορτή τῆς θείας οἰκονομίας, ὡς ἡμέρα ἐπανασυμφιλίωσης, ἑνότητας καί ξανανταμώματος μέ τούς ξενιτεμένους. Εἶναι ἀλήθεια, πώς σέ κάθε γιορτή καί σέ κάθε πανηγύρι, ξαναθυμόμαστε αὐτά πού μᾶς ἑνώνουν. Ἰδιαίτερα, ὅμως, σήμερα, τή λαμπρή αὐτή ἡμέρα, ὅλοι, πλούσιοι καί φτωχοί, σοφοί καί ἀμόρφωτοι, συντονίζουμε τό βῆμα μας καί τό γιορταστικό τραπέζι γίνεται ἡ ἀπεικόνιση μίας πνευματικῆς πανηγύρεως συμφιλίωσης καί εἰρήνης. Ἑνωμένοι μέ τέτοιους δεσμούς, καλούμαστε ὡς Ἐκκλησία νά καταθέσουμε μαρτυρία ἑνότητας πρός τόν σύγχρονο κόσμο καί νά ἀνοιχτοῦμε πρός ἐκεῖνον, ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξε ὁ Θεός κατά τήν εὐλογημένη ἐκείνη νύχτα.

Σήμερα δέν ἐνθυμούμεθα ἁπλῶς ἕνα γεγονός. Ἀναλογιζόμαστε καί τίς συνέπειές του γιά τήν ἀνθρώπινη ἱστορία, ἀλλά καί γιά τήν ἱστορία τῆς πατρίδας μας

εἰδικότερα. Ὅπως ὁ νεογέννητος Χριστός ὑπῆρξε τό σημεῖο ἑνοποίησης τῶν διεστώτων, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία αὐτή τήν ἀποστολή ἔχει καί αὐτή τήν ἀποστολή ἐκπληρώνει διαχρονικά μέχρι καί σήμερα. Οἱ λειτουργοί της, ὁ ἱερός της Κλῆρος, δέν ὑπῆρξαν ποτέ μία κλειστή κάστα προνομιούχων. Ποτέ δέν μετατράπηκε σέ ἱερατεῖο κληρονομικῆς διαδοχῆς. Ὁ παπᾶς καί ὁ ἐπίσκοπος ἀποτελοῦσαν πάντα ἀναπόσπαστο μέρος τῆς κοινωνίας μας καί ἔπαιζαν πάντα τό ρόλο τοῦ ἑνοποιοῦ κέντρου, ἀντιπροσωπεύοντας τήν ἑνότητα τῆς κοινότητας. Ὁ Ἕλληνας κληρικός χτυποῦσε πάντα τήν καμπάνα τῆς σύναξης ὅλων ἀδιακρίτως. Σέ ἐποχές βαρβαρότητας, διχασμοῦ καί τυραννίας, ἦταν ἐκεῖνος πού θύμιζε πάντα τήν ἀνάγκη ξεπεράσματος διακρίσεων καί ἐγωισμῶν καί καλοῦσε σέ ἑνότητα καί συμφιλίωση. Κι ὅταν οἱ συμφορές χτύπησαν αὐτό τόν τόπο, ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας, καμωμένη ὄχι ἀπό ἁρπαγή ἤ ὑφαρπαγή, ἀλλά ἀπό ἐθελοντική προσφορά ἀνθρώπων κάθε οἰκονομικῆς ἐπιφάνειας, δόθηκε ἁπλόχερα σέ ἀναγκεμένους ἀδελφούς καί τούς ξανάδωσε τή δυνατότητα νά ξαναρχίσουν τή ζωή τους. Ἀλλά καί κατά τούς χαλεπούς καιρούς μας, οἱ ἐνορίες, μέ τήν ἔμπνευση καί καθοδήγηση τοῦ ἐφημερίου καί τήν ἐθελοντική προσφορά χιλιάδων ἀνθρώπων, μετατράπηκαν σέ φάτνες ὑλικῆς, ψυχικῆς καί πνευματικῆς προσφορᾶς, χωρίς ὡράριο, χωρίς διακρίσεις, χωρίς ἰδιοτέλεια, θυμίζοντας διαρκῶς πώς τά Χριστούγεννα δέν εἶναι ἑορτή μίας μόνο μέρας, ἀλλά ἑορτή διαρκής μέ τό ἴδιο πάντα νόημα: τή συμπόρευση καί τήν ἑνότητα, μέ μοναδικό σκοπό τήν ἀνακούφιση τῶν πάσης φύσεως ἀναγκῶν τοῦ συνανθρώπου. Καί δέν ἦταν λίγες οἱ φορές πού ἡ Ἐκκλησία ἔμεινε μόνη νά συντηρεῖ καί νά τρέφει τό ἑνοποιό αὐτό ὅραμα. Στόν τόπο αὐτό ἡ ἑνότητα Κλήρου καί Λαοῦ διέσωσε τά οὐσιώδη καί διεφύλαξε τούς σπόρους μίας νέας πνευματικῆς καί ἐθνικῆς ἀνθοφορίας.

Ἀδελφοί μου,

Κάθε τέτοια μέρα ἀναβαπτιζόμαστε στή θεμελίωση μίας νέας σχέσης ἀνάμεσα στά πλάσματα μέ τόν Δημιουργό τους, ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους μεταξύ μας, ἀνάμεσα σέ μᾶς καί σ’ ὅλη τη Δημιουργία. Σάν σήμερα, μία γέφυρα ἀνάμεσα σέ οὐρανό καί γῆ θεμελιώθηκε ξανά. Τά ἄνω καί τά κάτω δέν εἶναι πλέον διεστῶτα, ἀλλά θεμέλια μίας νέας σχέσης ἑνότητας καί ἀγάπης. Σήμερα ὅλοι καί ὅλα, ἔμψυχα καί ἄψυχα, ἐπίγεια καί ἐπουράνια, ἕλκονται στή Βηθλεέμ ἀπό τόν πανίσχυρο πυρήνα τῆς ἀγάπης καί ζωοποιοῦνται στά μάτια τοῦ ὑμνωδοῦ, προσερχόμενα καί προσφέροντα.

«Ἕκαστον γάρ τῶν ὑπό σοῦ γενομένων κτισμάτων, τήν εὐχαριστίαν σοί προσάγει· οἱ Ἄγγελοι τόν ὕμνον, οἱ οὐρανοί τόν Ἀστέρα, οἱ Μάγοι τά δῶρα, οἱ Ποιμένες τό θαῦμα, ἡ γῆ τό σπήλαιον, ἡ ἔρημος τήν φάτνην· ἡμεῖς δέ Μητέρα Παρθένον».

Ἄραγε, ἐμεῖς, σήμερα, τί ἔχουμε νά προσφέρουμε; Ἔργα τῶν χειρῶν μας; Ὅμως, τά

περισσότερα μοιάζουν μέ ἐργαλεῖα φόνου καί καταστροφῆς. Μήπως, καρπούς τῆς γῆς ἀπό τόν μόχθο μας; Ὅμως, οἱ περισσότεροι καρποί ἔγιναν ἀγνώριστοι, ἀπό τόν βιασμό πού ἐπέβαλε στή φύση ἡ ἀπληστία καί ἡ ἀνυπομονησία μας. Μήπως, ἔργα κάλλους καί καλλιτεχνίας, ἀντάξια του μεγαλείου Του; Ὅμως, ἡ ψυχή μας μαράθηκε καί ἐξαντλημένη περιφέρεται στίς γειτονιές τοῦ κόσμου, ἀνήμπορη νά γεννήσει ὀμορφιά. Καί μοιάζει τοῦ ὑμνωδοῦ ἡ ἀπορία μέ κραυγή ἀπόγνωσης καί ἀναγνώριση τῆς πτωχείας μας:

«Τί σοί προσενέγκωμεν Χριστέ;»

Μοιάζει νά ἔχει ἀνοίξει τό μυθικό κουτί τῆς Πανδώρας καί ὅλες οἱ συμφορές νά πλημμυρίζουν τόν αἰθέρα. Κι ὅμως, ὁ μύθος αὐτός κρύβει παραμυθία πανανθρώπινη, πόθο ὅλων τῶν γενεῶν: Τελευταῖο, στό ἄδειο πιά κουτί τῆς μυθικῆς ἡρωίδας, κάτι φτερούγισε καί ζήτησε νά ἐλευθερωθεῖ: Ἡ ἐλπίδα.

Ὅσο παραμένουμε ἑνωμένοι, ὅσο βαδίζουμε χέρι χέρι πρός τό Σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, τό κέντρο τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας καί τήν πηγή τῆς πανανθρώπινης ἀγάπης, ἡ ἐλπίδα γιά τόν τόπο μας καί γιά ὅλο τόν κόσμο δέν θά σβήσει. Ὅσο ἀντιμετωπίζουμε, μέ ἁγιότητα βίου, ἀλλά καί μέ ἀποφασιστικότητα, τίς δυνάμεις τοῦ διχασμοῦ, θά συνεχίσουμε νά κρατᾶμε ζωντανή τήν ἐλπίδα ἑνός κόσμου εἰρήνης καί προσφορᾶς. Ἀλλά καί ὅσο οἱ κάθε εἴδους πειρασμοί γίνονται ἀφορμή ἀναθέρμανσης τῆς πίστης καί τῆς ἀγάπης μας, ὁ κόσμος πάντοτε θά προστρέχει στήν Ἐκκλησία καί θά βρίσκει σ΄ αὐτήν αὐτό πού πάντα τοῦ προσέφερε ἁπλόχερα: Νόημα ζωῆς καί δρόμο ὑπέρβασης ἀνθρωπίνων παθῶν καί κάθε εἴδους δυσχερειῶν.

Ἰδιαίτερα, ὅμως, στήν πατρίδα μας, κάθε τέτοια μέρα, δέν θά σταματήσουμε ποτέ νά ἀναζωογονοῦμε τήν ἐλπίδα μας καί νά γεμίζουμε ἀπό τόν πόθο τῆς ἑνοποιοῦ ἀγάπης, τῆς μόνης δύναμης ἱκανῆς νά μᾶς διατηρήσει συστρατευόμενους στό ὅραμα μίας νέας, εὐτυχισμένης καί δίκαιης κοινωνίας.

Ὁ ἐν σπηλαίῳ τεχθείς Χριστός, ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν, νά εὐλογεῖ τίς ζωές σας, τό ἔθνος μας καί ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Χρόνια Πολλά καί εὐλογημένα!